

Straffede Personers Udvandring.

Udtalelse af Forretningsføreren for »Deutsche Hilfsverein für entlassene Gefangene«, Pastor, Dr. *Seyfarth*, Hamborg, oversat fra Blätter für Gefängnisskunde Bd. 39, pag. 158 ff.).

Den i Aaret 1903 i Hamborg stiftede Forening af ovennævnte Navn skal tjene til at supplere de øvrige tyske Fængselselskabers Virksomhed og skal ifølge sine Statutters § 2 træde til under saadanne Forhold, hvor de lokale Foreningers Hjælp ikke strækker til. Dette vil hovedsagelig være Tilfældet, naar det drejer sig om Folk af den dannede Klasse, hvem det paa Grund af den lidte Straf er umuligt at vende tilbage til deres tidligere Beskæftigelse, og for hvem de dem mødende Fordomme ville gøre det særdeles vanskeligt selv med deres bedste Villie overhovedet at komme op igen i Tyskland.

Til virksom Hjælp i slige Tilfælde har der hidtil manglet en passende Institution, og Deutsche Hilfsverein har derfor stillet sig den vanskelige Opgave saa vidt mulig at udfylde dette Hul. Den har derfor erhvervet Tillidsmænd i hele Verden, som bistaa de af den antagne Personer med Raad og Daad, naar de have til Hensigt at grunde sig en ny Eksistens i Udlandet, hvor de visselig heller ikke ville blive skaanede for Kamp for Tilværelsen, men hvor de dog ville kunne kæmpe og arbejde med større Frejdighed, da de ere ukendte, og deres Fortids Spøgelse ikke

stadig staar ved deres Side og lammer deres Kraft. Det er indlysende, at dette Arbejde kræver store Midler*), thi for saa vidt mulig at undgaa slette Resultater maa det først og fremmest underkastes en Prøvelse, om det hos dem, der ønske en saadan Hjælp, virkelig er Alvor med deres Hensigter. Til den Ende har Foreningen i Hamborg oprettet en Overgangsstation, hvor de paagældende maa undergaa en som Regel 6 Maaneder lang Prøvetid*), naar der ikke i den lokale Forenings Omraade findes Institutioner, hvor det samme Maal kan naas. I denne Tid maa de uddanne sig i Maskinskrivning og Stenografi og saa vidt mulig beskæftige sig med det Lands Sprog, som de ønske at vælge til deres fremtidige Opholdssted.

Hver enkelt Mands Underhold koster os i Hamborg 60 Rmk. om Maaneden; Overgangsstationen er imidlertid overordentlig nødvendig, da Erfaringen har vist, at særdeles mange, som ønskede at udvandre, enten forandrede deres Mening under Prøvetiden eller tydelig viste sig fuldstændig uskikkede til de ganske andre Forhold i Udlandet, hvor de sikkert vilde være gaaede til Grunde, dersom de straks efter Løsladelsen havde bragt deres Plan til Udførelse. Ogsaa for disse har dog Opholdet i Overgangsstationen været af stor Værdi, da ogsaa de dér have fundet det, som er allervigtigst for enhver løsladt og med Friheden afvant Menneske, nemlig et Hjem*), hvor de under god Indflydelse atter kunne vokse sammen med Friheden og i Ro tage fat paa at danne sig en ny Fremtid. Stiller det sig derimod saaledes, at Udvandring virkelig er den rigtige og eneste Mulighed for en løsladt til atter at komme i Vejret, saa kræver Planens Udførelse store Pengemidler til vedkommendes Udstyrelse, til Rejseomkostninger og til Midler til den første Tids Ophold i det fremmede Land.

Selvfølgelig ere de vor Forening til Raadighed staaende Bidrag fra de med den forbundne Fængselselskaber, i alt

*) Udhævet af Forf.

6000 Rmk. aarlig, langt fra tilstrækkelige til en heldig Gennemførelse af Foreningens Planer, og det er i høj Grad ønskeligt, at Foretagendet i Tidens Løb maa blive endog meget betydelig styrket i pekuniær Henseende. Om end nemlig Omkostningerne ved Overgangstiden og Udvandringen i mange Tilfælde i det mindste delvis blive klarede af de lokale Fængselselskaber, saa maa dog vor Forening gennemgaaende yde betydelige Tilskud, da ogsaa de understøttede ofte ere ganske uden Hjælpekilder, og skal et saadant Foretagende virkelig fyldestgøre sit Maal, maa Ansøgerens Ubemidlethed aldrig være Grund til Afslag.

For med de begrænsede Midler i det mindste nogenlunde at naa Maalet, er det imidlertid paatrængende nødvendigt, at der til Foreningen kun henvises saadanne Tilfælde, for hvilke den er bestemt, og at den ikke bliver overvældet med Ansøgninger, der ligge ganske udenfor dens Formaal. I de første 18 Maaneder af Foreningens Liv har den faaet 399 Ansøgninger om Hjælp, af hvilke de 189 paa ingen Maade fyldestgjorde denne Betingelse. For det første ville og maa vi nemlig undgaa endogsaa Skindet af at ville skubbe vore egne besværlige og asociale*) Elementer over paa et fremmed Land. Det er stik imod vort Formaal og vilde meget snart bringe vort Redningsarbejde i Miskredit i Udlandet. For Folk, som her paa Grund af deres Arbejdssky, Drikfældighed og Letsind atter og atter vandre i Strafanstalterne og ere uværdige til al Tillid, er vort Foretagende ikke*) bestemt, og vi maa i Sagens Interesse indtrængende bede om, at slige Personer ikke — som hidtil ofte sket — blive anbefalede til Udvandring. Lige saa lidt er vor Forening bestemt for eventyrlystne*) unge Mennesker, der under Straffens Udtaaelse ytre Ønske om at udvandre, skønt de meget vel ved Hjælp af deres Ungdom og en god Villie her i Landet kunde afvaske den Plet, som de ved en Friheds-

*) Udhævet af Forf.

straf have paadraget sig. Ofte faa vi saaledes Ansøgning om at befordre unge Arbejdere eller Haandværkere paa 19—20 Aar til Udlandet.

Vort Foretagende skal tjene saadanne, der trods god Villie og Stræben ikke kunne modstaa de Fordomme, der her træde dem hindrende i Vejen, men som nok i fremmede Omgivelser med Held kunne gøre deres Kundskaber frugtbringende og arbejde sig i Vejret, og som altsaa ikke af Lyst til Æventyr, men af et redeligt Ønske om at kunne udslette den begaaede Uret søge Omplantning i en anden Jordbund.

Vi anmode derfor indtrængende*) alle vedkommende om kun at henvende sig til os i saadanne Tilfælde, hvor vor Assistance er ønskelig og egnet ud fra de foran udviklede Synspunkter, for at vi da kunne hjælpe gennemgribende*) og ikke uden Nytte spille vore Midler og Kræfter.

S. G.

*) Udhævet af Forf.